

Arrest

**nr. 145 301 van 11 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X, handelend als wettelijke vertegenwoordiger van X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X handelend als wettelijke vertegenwoordiger van X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 3 juli 2014 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving voor haar zoon die de Nederlandse nationaliteit heeft.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 28 november 2014 met betrekking tot de aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving die verzoekster indiende voor haar Nederlandse zoon de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoekster op 5 januari 2015 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 2 tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 03/07/2014 werd ingediend door: Naam:[B.I.D.], Nationaliteit: Nederland; [...]"

om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie: Voor het minderjarige kind werd op 03/07/2014 een aanvraag als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40 § 4, 1ste lid, 2° van de wet van 15/12/1980) ingediend. Als staving voor de aanvraag werden een aantal bewijsstukken voorgelegd waaronder : een kopie van het paspoort, een kopie van de geboorteakte (kind), toestemming vader tot verblijf in België bij moeder ([E.M.B.]), tenlasteneming (bijlage 3bis-ondertekend door moeder [P.C.] dd. 01/10/2014), OCMW attest moeder (dd. 30/09/2014 - geen leefloon), uitzendovereenkomsten - Start People (moeder), een loonstaatuittreksel Start people (moeder), bankuittreksels (overschrijvingen gedaan door [P.C.] en [D.L.]), een bewijs van lidmaatschap Onafhankelijk Ziekenfonds (dd. 01/10/2014), OCMW attest van [D.L.] (geen steunverlening dd. 01/10/2014), loonstaat T-interim dd. 07/07/2014 ([D.L.]) en een tewerkstellingsattest Randstad ([D.L.] dd. 07/07/2014).

Op basis van de voorgelegde bewijzen kan echter niet worden vastgesteld of het minderjarige kind aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40 §4, 1ste lid, 2° en 2de lid van de wet van 15/12/1980 en art. 50 §2, 4° van het KB van 08/10/1981 te kunnen verkrijgen. Overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° dient een beschikker aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Uit verder onderzoek is gebleken (gegevens RSZ databank-zie dossier) dat de moeder van het kind heden niet meer is tewerkgesteld. De voorgelegde uitzendcontracten en loonstaatuittreksel van de moeder kan bijgevolg niet weerhouden worden als bewijs om de bestaansmiddelen aan te tonen, aangezien deze tewerkstelling achterhaald blijkt te zijn. De bestaansmiddelen, verkregen uit interimtewerkstelling, aangeleverd door de grootmoeder van de minderjarige (mevr. [D.L.]) zijn onvoldoende om aanvaard te worden overeenkomstig bovenstaand wetsartikel. De bedoelde bestaansmiddelen moeten minimaal ter waarde zijn van het bedrag onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend en dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen rekening moet gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waaronder de aard en regelmaat van het inkomen, alsook de gezinslast.

Uit analyse van het dossier is gebleken dat mevr. [D.], momenteel, vier minderjarige kleinkinderen en twee volwassen dochters huisvest. Het voorleggen van de bankuittreksels (overschrijvingen) gebeurde mogelijks met de bedoeling de solvabiliteit van de moeder en grootmoeder van de minderjarige alsnog aan te tonen.

Deze bewijsstukken kunnen echter niet als voldoende worden aanvaard gezien, zoals hierboven reeds aangegeven, in de wet is opgenomen dat rekening moet gehouden worden met de aard en de regelmaat van het inkomen dat ter grondslag ligt aan de bestaansmiddelen. Gewoonweg veronderstellen, gezien betrokkenes moeder en grootmoeder heden geen leefloon krijgen en dat het gezin dus wel op één of andere manier over voldoende inkomsten beschikt om in het eigen onderhoud te kunnen voorzien is helemaal geen optie.

Een verblijf van meer dan drie maanden kan aan het minderjarige kind derhalve niet worden toegekend."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 50 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het hoorrecht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten).

Zij verschaft de volgende toelichting:

“8.1. Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Waarom de Dienst Vreemdelingenzaken tot de conclusie komt dat er geen voldoende bestaansmiddelen zouden zijn, wordt niet afdoende gemotiveerd. Simpelweg stellen dat interimarbeid tijdelijk van aard is, dat het bedrag te laag is wat betreft de inkomsten van één persoon, of dat een persoon beweerdelijk niet meer zou hebben gewerkt op de datum van het nemen van de bestreden beslissing, kan niet worden beschouwd als een deugdelijke motivering. Immers welke eisen men concreet heeft ten aanzien van verzoeker wordt niet vermeld, zodat verzoeker zich hier niet op een nuttige wijze tegen kan verweren. Uit de overgemaakte stukken blijkt integendeel dat het gezin voor zichzelf kan zorgen, zodat het onbegrijpelijk is waarom het verblijf werd geweigerd. Men doet geen beroep op het OCMW, en men heeft wel degelijk aangetoond dat men beschikt over inkomsten waarmee men wel degelijk in eigen onderhoud kan voorzien, hetgeen reeds het geval is sedert 2012 zodat de aard er regelmatigheid van de inkomsten wel degelijk is aangetoond. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet uitlegt waarom drie volwassenen die op regelmatige wijze werken niet zouden kunnen zorgen voor vier minderjarige kinderen. Dat het ook onbegrijpelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken uit het feit dat de moeder één dag niet werkt (gegevens RSZ-databank) afleidt dat verzoeker niet over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken. Immers verzoekster had slechts drie maanden de tijd om documenten te bezorgen, en indien hieruit niet voldoende bleek dat er sprake was van voldoende bewezen bestaansmiddelen, diende verwerende partij verzoeker uit te nodigen om alle latere loonfiches toe te kunnen voegen en niet eenzijdig een beslissing te nemen op basis van onvolledige informatie. Indien verzoeker tevens de stukken had mogen bijbrengen gedurende de maanden oktober, november, december en januari had de Dienst Vreemdelingenzaken vermoedelijk een andere beslissing genomen.

Een dergelijk handelen door verweerder impliceert dan ook een manifeste schending van de materiële motiveringsplicht, alwaar verweerder immers niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze

niet correct heeft beoordeeld en aldus kennelijk onredelijk tot zijn weigeringsbesluit kwam. Dat verwerende partij hierdoor ook onzorgvuldig heeft gehandeld.

Dat de weigering van het verblijf niet afdoende werd gemotiveerd en dus een schending is van de formele motiveringsplicht.

8.2. Artikel 40 §4 Vreemdelingenwet bepaalt: "Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij : [...], 2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt; [...]. De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn."

Artikel 50 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

"§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

[...]4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet : a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en b) een ziektekostenverzekering;"

Dat verzoeker aan alle voorwaarden voldoet van artikel 40§4 Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en artikel 50 van het Vreemdelingenbesluit zodat niet valt in te zien waarom het verblijf werd geweigerd. Verzoeker heeft aangetoond dat hij over voldoende financiële middelen beschikt om te voorkomen dat men ten laste valt van de sociale bijstand (naast het bewijs van de ziekteverzekering). Hij legde de inkomsten voor waarover hij beschikt via zijn gezinsleden, hetgeen veel meer is dan het bedrag onder hetwelk sociale bijstand wordt verleend. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte een bedrag vereist dat hoger ligt dan het bedrag waarop men leefloon ontvangt. Indien men dus een inkomen heeft hoger dan dit bedrag kan men uiteraard niet ten laste vallen van de Belgische overheid. Overigens indien men een onredelijke belasting zou gaan vormen voor het sociale bijstandsstelsel of wanneer men niet meer voldeed aan de voorwaarden, kon verwerende partij het verblijf beëindigen.

8.3. Dat de bestreden beslissing werd genomen met een schending van de artikelen 40 Vreemdelingenwet. De beslissing werd genomen op een onredelijke wijze. Dat het kennelijk onredelijk is en onzorgvuldig om geen rekening te houden met de vele stavingsstukken die werden overgemaakt door verzoeker. Zo wordt er o.m. ten onrechte geen rekening gehouden met het feit dat zijn moeder, grootmoeder alsook de meerderjarige tante van verzoekster allen werken, zodat hun gezamenlijk inkomen ruimschoots voldoende is om niet ten laste te vallen van de Belgische overheid.

Verzoeker woont samen met zijn Nederlandse grootmoeder die ook werkt. De grootmoeder verdient circa 1300 euro netto per maand. De moeder van verzoeker zelf verdient zo'n 1200 euro netto per maand. Hetzelfde bedrag verdient ook de tante van verzoeker. Samen verdienen zij ongeveer 3700 euro netto per maand. Dat er in het gezin meer dan voldoende en regelmatige bestaansmiddelen aanwezig zijn. Het gezin heeft nooit beroep gedaan op de sociale bijstand of het OCMW. Zij komen ook niet in aanmerking voor bijstand door het OCMW. Ook hieruit blijkt dat men beschikt over voldoende bestaansmiddelen.

8.4. Artikel 41 Handvest grondrechten Europese Unie luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden...”

Dat het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest.

Dat dit hoorrecht van zeer algemene aard is en in feite inhoudt dat een bestuur verplicht is om verzoeker te horen wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem.

Dat het niet naleven van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. (RvV nr. 130.247 van 26 september 2014; RvV nr. 121.015 van 20 maart 2014, RvV nr. 126.158 van 24 juni 2014, RvV nr. 198.594 van 5 september 2014, CCE nr. 128.207 van 21 augustus 2014).

Indien verzoeker zou zijn gehoord had hij onder andere kunnen vertellen dat zowel de moeder, grootmoeder alsook de meerderjarige tante van verzoeker werken. Tevens had men kunnen meedelen dat de inkomsten van de Nederlandse moeder zeer sterk zijn gestegen vóór het nemen van de bestreden beslissing. Dat hij tevens recente bewijzen kon voorleggen van tewerkstelling van alle gezinsleden.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het hoorrecht heeft geschonden.

8.5. Door de bestreden beslissing wordt verder het mensenrecht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM : “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeker met zijn moeder, broer en zus, grootmoeder en tante. Deze familieband is voldoende hecht.

Het gezin van verzoeker verblijft reeds lange tijd in België en de minderjarige kinderen gaan hier naar school. Door de bestreden beslissing zullen deze kinderen een schooljaar verliezen. Een van de kinderen volgt buitengewoon onderwijs. Het is dan ook van groot belang voor de ontwikkeling van dit kind dat hij verder naar dezelfde school lessen kan volgen.

Door het weigeren van de verblijfsaanvraag, wordt ook het verblijf geweigerd van de moeder die zorgt voor de opvoeding en het onderhoud van verzoeker. Dat het kind recht heeft op zijn moeder. In feite worden zowel verzoeker als zijn moeder genoodzaakt om het grondgebied te verlaten en hierbij de moeder te volgen naar Suriname, of achter gelaten te worden bij de grootmoeder, waardoor het recht op een familiaal leven van het kind wordt tenietgedaan. Of zal dit kind worden gescheiden van zijn moeder, grootmoeder en tante. Het gegeven dat hij de Nederlands nationaliteit beschikt en zijn vader in Nederland woont verantwoordt het gegeven dat het onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst van de moeder. De moeder van verzoeker zal hierdoor ook het land moeten verlaten en de persoon die verzoeker onderhoudt zal haar werk verliezen.

Verzoeker verblijft sinds 2012 in België.

Door de bestreden beslissing, verliest hij zijn bestaande sociale netwerk en dient hij zijn leven terug op te bouwen in een voor hem vreemd land. Het gevolg is een scheiding en terugkeer naar een land waar men geen voeling mee heeft.

Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. Hij is volkomen geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hij spreekt de Nederlandse taal en deelt de

Belgische normen en waarden. Hij heeft niets meer verloren in zijn thuisland. Hij is zonder enige twijfel zeer sterk geïntegreerd in de Belgische samenleving. De bestreden beslissing is compleet disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoeker.

Dat rekening dient te worden gehouden met volgende elementen:

- *Het feit dat verzoeker een blanco strafregister heeft;*
 - *De ernst van de moeilijkheden die verzoeker zou ondervinden in het land waarnaar de vreemdeling uitgewezen wordt: deze zijn zeer groot;*
 - *De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming: zeer grote hechtheid met België en quasi geen band met Suriname of Nederland;*
- Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Op grond van de boven vermelde feiten dient te worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.*

De bestreden beslissing schendt dan ook de formele motiveringsplicht, schendt het artikel 40 en 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, schendt het zorgvuldigheidsbeginsel, schendt het redelijkheidsbeginsel, artikel 41 Handvest grondrechten Europese Unie, artikel 50 van het Vreemdelingenbesluit van 08/10/1981 en schendt het artikel 8 EVRM."

4.2.1. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke bepalingen, aangegeven dat verzoeksters zoon niet kan genieten van een verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie omdat niet blijkt dat hij kan beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat hij ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Hierbij wordt geduïd dat werd vastgesteld dat de inkomsten die de grootmoeder van verzoeksters zoon verwerft niet volstaan gelet op haar persoonlijke situatie. Hierbij wordt naar de aard en de regelmatigheid van deze inkomsten (interimarbeid) en de bestaande gezinslast (verscheidene personen) verwezen. Er wordt daarnaast uiteengezet dat verzoekster zelf niet langer een inkomen uit arbeid verwerft. Tevens wordt benadrukt dat het loutere feit dat in het verleden een aantal betalingen werden gedaan en nog geen leefloon werd uitgekeerd niet volstaat om te kunnen concluderen dat verzoeksters zoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.2.2. Bij het onderzoek van de door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak rekening te worden gehouden met de bepalingen van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en van artikel 50 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Opdat verzoeksters minderjarige zoon over een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk zou kunnen beschikken diende verzoekster, gelet op voormelde artikelen, aan te tonen dat dit kind voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat het tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

Verzoekster bracht stukken aan waaruit kan worden afgeleid dat zij, nadat zij – in functie van haar zoon – ook een aanvraag had ingediend om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten, een aantal dagen via een interimkantoor was tewerkgesteld. Verweerder stelde evenwel vast dat verzoekster op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing nam niet langer was tewerkgesteld en dat zij wel inkomsten uit het verleden bewees maar deze niet toelaten te besluiten dat er actueel

voldoende garanties zijn dat haar zoon over voldoende inkomsten zal kunnen beschikken om te voorkomen dat hij ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Verweerder heeft bij zijn beslissing gebruik gemaakt van de gegevens die zijn opgenomen in de RSZ-databank. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat haar de kans moest worden geboden latere loonfiches aan te brengen. Verweerder beschikte immers over alle inlichtingen omtrent de tewerkstelling van verzoekster en verzoekster maakt niet aannemelijk dat de inlichtingen uit de RSZ-databank – waaruit blijkt dat zij niet meer was tewerkgesteld op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen – niet correct zijn.

Daarnaast stelt verzoekster dat zij een zus heeft die ook een inkomen verwerft. In dit verband moet evenwel worden opgemerkt dat verzoekster nooit het bewijs heeft geleverd dat haar zus een inkomen genereerde, laat staan dat zij zou hebben aangetoond dat haar zoon vrij over het inkomen van zijn tante kon beschikken. Verweerder kon bijgevolg met het inkomen van verzoeksters zus – die daarenboven zelf ook een kind ten laste heeft – geen rekening houden en de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Verzoeksters betoog omtrent de inkomsten die haar in België verblijvende zus zou verwerven is dan ook niet dienend.

Verzoekster wijst erop dat haar moeder maandelijks ongeveer 1300 euro verdient. Los van de vaststelling dat dit inkomen voortvloeit uit interimarbeid en niet vaststaat dat dit inkomen dus stabiel en regelmatig is moet worden gesteld dat verzoekster stukken neerlegde waaruit blijkt dat haar moeder niet over een eigen woning beschikt en maandelijks 630 euro aan huur en tal van vaste kosten dient te betalen. Verzoekster wenst daarenboven niet enkel met haar Nederlandse zoon bij haar moeder in te trekken, doch tevens met twee andere kinderen. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om, in deze omstandigheden, te besluiten dat niet blijkt dat verzoeksters moeder een voldoende inkomen heeft om te voorkomen dat haar kleinzoon zou ten laste komen het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Verzoekster toont ook niet aan dat verweerder vereist dat het bewijs wordt geleverd van het bestaan van een inkomen *“dat hoger ligt dan het bedrag waarop men leefloon ontvangt”*. Verweerder heeft slechts aangegeven dat niet vaststaat dat er een stabiel en regelmatig inkomen is en dat in aanmerking moet worden genomen dat aangezien een grote groep personen dient te leven van een beperkt en daarenboven variabel inkomen niet kan worden besloten dat er een voldoende garantie is dat er voldoende bestaansmiddelen zijn om te voorkomen dat een beroep zal moeten worden gedaan op het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Door te betogen dat een verblijfsrecht kan worden beëindigd indien niet meer aan de voorwaarden voor de toekenning van het verblijfsrecht is voldaan maakt verzoekster niet aannemelijk dat verweerder onterecht oordeelde dat actueel reeds niet aan de voorwaarden hiertoe is voldaan.

De Raad merkt ten overvloede op dat verzoekster voor het instellen van de procedure een beroep deed op de kosteloze rechtspleging en dus erkent dat haar zoon niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Er blijkt derhalve zelfs niet dat zij enig belang heeft bij haar grief.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 40 van de Vreemdelingenwet of van artikel 50 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 wordt niet aangetoond.

4.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.5. Inzake de aangevoerde schending van de hoorplicht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoekster kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet beroepen op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen.

De hoorplicht vormt evenwel een beginsel van behoorlijk bestuur en dient derhalve door verweerder als dusdanig wel in aanmerking te worden genomen.

In casu kan verzoekster evenwel niet voorhouden dat zij niet de kans kreeg om de situatie van haar minderjarige zoon nader toe te lichten aan verweerder of dat haar niet de kans werd geboden om inlichtingen of stukken die door haar als nuttig werden beschouwd aan verweerder mee te delen alvorens deze overging tot het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoekster werd bij het indienen van de aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving voor haar minderjarige zoon met de Nederlandse nationaliteit immers in de mogelijkheid gesteld om alle nuttige overtuigingsstukken over te maken en alle toelichtingen die zij vereist achtte mee te delen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle documenten die verzoekster overmaakte ter staving van voormelde aanvraag. Zij kan dan ook niet voorhouden dat de hoorplicht werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing.

4.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.2.7. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden vastgesteld dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet tot gevolg heeft dat verzoeksters Nederlandse zoon enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Deze beslissing heeft ook niet tot gevolg dat hij gescheiden dient te leven van verzoekster en zijn broer en zus. Verzoekster heeft namelijk ook geen verblijfsrecht in het Rijk en dient hem te vergezellen en er blijkt niet dat haar andere kinderen haar ook niet kunnen vervoegen. Verzoekster wijst op het feit dat haar kinderen naar school gaan, dat één van haar kinderen buitengewoon onderwijs volgt en dat een ander kind de Nederlandse nationaliteit heeft. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat verweerder vaststelde dat er ook buitengewoon onderwijs in Suriname kan worden gevolgd. Het feit dat de kinderen van verzoekster van school moeten veranderen hoeft ook niet te betekenen dat zij een schooljaar zullen verliezen en nergens kan uit worden afgeleid dat haar kind dat buitengewoon onderwijs volgt zijn ontwikkeling in het gedrang zou komen indien hij naar een andere school moet gaan. Het gegeven dat één van haar kinderen de Nederlandse nationaliteit heeft en reeds enige tijd in België verblijft leidt voorts niet tot de conclusie dat dit kind enkel in België een gezinsleven kan hebben. Verzoekster maakt namelijk niet aannemelijk dat haar kind met de Nederlandse nationaliteit haar niet zou kunnen vervoegen in Suriname of dat zij niet in Nederland – het land waar ook de vader van dit kind woont en waar zij voorheen verbleef – een gezinsleven zou kunnen hebben. Een kind van jonge leeftijd kan zich ook nog gemakkelijk aanpassen aan een nieuwe leefomgeving, zodat het feit dat haar vijf jaar oude zoon reeds de Belgische waarden en normen zou delen en vrienden heeft in België niet doorslaggevend is (EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk). Er moet trouwens op worden gewezen dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Verzoekster kan ook niet worden gevolgd in haar bewering dat zij, wanneer zij met haar zoon het land moet verlaten, haar werk zal verliezen, nu niet blijkt dat zij werk heeft. Zij verliest ook uit het oog dat zij nooit tot een verblijf met het oog op een tewerkstelling in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd.

Daarnaast blijkt niet dat de relatie die verzoeksters Nederlandse zoon heeft met zijn grootmoeder door de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in het gedrang wordt gebracht. Verscheidene moderne communicatiemiddelen bieden hem namelijk de mogelijkheid om in permanent contact te staan met zijn grootmoeder en zijn vrienden en kennissen in België en op die wijze zijn sociaal netwerk te onderhouden. De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verhindert verzoekster ook niet om een visum aan te vragen om, samen met haar kinderen, haar

moeder en andere verwanten of kennissen in België te bezoeken. Indien verzoekster wenst met haar moeder en kinderen samen te leven dan blijkt ook niet dat dit niet zou kunnen in Suriname. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan immers worden afgeleid dat verzoeksters moeder voorheen ook in Suriname verbleef en dus vertrouwd is met de levensomstandigheden in dat land. Door te stellen dat haar zoon de Nederlandse taal machtig is en dat hij een blanco strafregister heeft toont zij verder niet aan dat zijn privé-, gezins- of familielevens door de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt geraakt. Zij toont dit ook niet aan door ongestaafd te beweren dat hij moeilijkheden zal hebben in een ander land. De Raad benadrukt dat verzoekster als wettelijke vertegenwoordiger van haar zoon zich bewust diende te zijn van het feit dat diens verblijfsstatus precair was en er moet worden gesteld dat er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer een vreemdeling, die voorheen niet tot een verblijf van meer dan drie maanden was toegelaten of gemachtigd, geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten. Gelet op voorgaande vaststellingen kan niet worden vastgesteld dat dergelijke buitengewone omstandigheden in casu bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissing een niet toegelaten inmenging in het privé-, gezins- of familielevens van verzoeksters Nederlandse zoon vormt of dat er op verweerder een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om hem tot een verblijf in het Rijk toe te laten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK